

SLOVENSKI

vestnik

GLASILO SLOVENSKE KOROŠKE

DANES KORAKAMO Z OF POD
ZASTAVO BORBE, TO NAM JE
JAMSTVO, DA BOMO KORAKA-
LI Z NJO TUDI POD ZASTAVO
ZMAGE!

LETNIK II.

DUNAJ, V TOREK 11. III. 1947

ŠTEV. 14 (42)

Borba Osvobodilne fronte je boj vseh koroških Slovencev za priključitev k Titovi Jugoslaviji

Zgodovinsko zasedanje pokrajinskega plenuma OF v Celovcu

Niti popolnoma ukinjeni promet na Koroškem niti neprenehne poti in velike razdalje niso preprečile polnošte-

vilne udeležbe nadvse pomembnega zasedanja pokrajinskega plenuma Osvobodilne fronte 7. marca 1947 v Celovcu.

Nad 300 izvoljenih delegatov iz vse Slovenske Koroške

mož, žena, mladine, partizanskih borcev, izseljencev in političnih internirancev se je zbralo. Nekateri izmed njih so prehodili 50 km in še več peš, da bi izpolnili svojo narodno dolžnost.

V svojem svečanem otvoritvenem govoru je predsednik POOF-a tov. dr. Franc Petek poudaril:

»Plenum OF kot predstavnik koroških Slovencev je odgovoren koroškemu ljudstvu, vsemu slovenskemu narodu, jugoslovanskim in sovjetskim narodom in vsemu demokratičnemu svetu, posebno pa je odgovoren žrtvam osvobodilne borbe. Naše edino geslo v tem odločilnem času naj bo: Misli in delovne roke za svobodo v Titovi Federativni ljudski republiki Jugoslaviji!«

Naj nas vodi zaupanje v lastno moč, v našo materno zemljo FLR Jugoslavijo in v napredne sile sveta

Po izvolitvi delovnega odbora je sledilo poročilo tov. Karla Prušnika-Gašperja o političnem položaju na Koroškem in delu Osvobodilne fronte za osvoboditev koroških Slovencev. Tov. Gašper je nakazal tri razdobja v borbi OF za Slovensko Koroško.

Prvo razdobje obsega oboroženo osvobodilno gibanje v sklopu osvobodilnega boja vseh jugoslovanskih narodov do kapitulacije Nemčije.

Drugo razdobje izpolnjuje boj za priznanje OF in osnovnih političnih pravic koroških Slovencev v razmerah, nastalih po koncu vojne. Osvobodilna fronta je kljub vsem težkočam dosledno vztrajala na programu odločne borbe za priključitev. Odklonili smo vse ponudbe, ki bi nam sicer prinesle ugodnosti priznanja za ceno odpovedi ciljem, za katere so padli naši borci.

Tretje razdobje pa se je začelo s trenutkom, ko je vprašanje Slov. Koroške ponovno prišlo v pretres pred mednarodno javnostjo. To je razdobje novega silnega razmaha borbe koroških Slovencev za priključitev k Titovi Jugoslaviji.

Ze med londonsko konferenco smo koroški Slovenci z nešteti manifestacijami dokazali svojo voljo in tako bomo tudi v bodoče opozarjali vso

svetovno demokratično javnost na svoje pravice.

Tov. Gašper je nato podrobno naštel uspehe organizacije OF. Kot posebno velik uspeh je pokazal na enotnost Osvobodilne fronte. S tem, da je OF izločila iz svoje srede elemente, ki niso bili zvesti idejam narodnosvobodilnega boja in so hoteli v OF uveljaviti svoje osebne ambicije, se je Osvobodilna fronta še bolj utrdila.

Tov. Gašper se je končno dotaknil preganjanja aktivistov OF in pokazal, kako zasledujejo in zapirajo slovenske antifašiste, medtem ko nudijo vso zaščito fašističnim elementom, ki jih celo organi okupacijske oblasti sprejemajo v službo.

»Tovariši in tovarišice!« je končal tov. sekretar. »Zaupanje v našo lastno moč, v moč Osvobodilne fronte, v moč ljudskih množic, zaupanje v našo materno zemljo FLR Jugoslavijo ter v napredne sile sveta naj nas vodi v borbi za priključitev k Titovi Jugoslaviji.«

Izvajanja tov. Gašperja so navzoči delegati spremljali z živim odobravanjem.

Plenum je nato odobril zasedanje delo in pot Osvobodilne fronte za Slovensko Koroško ter dal Pokrajinskemu odboru razrešnico z zahvalo za izvršeno delo.

niti najbrezobzirnejšim nakanam sovražnikov ljudstva. Avstrijska reakcija, ki je poskušala, da bi s fašističnimi belogardističnimi elementi rovarila proti strnjnemu slovenskemu življu, naj sliši danes naš odgovor. Izjavljamo, da smo združeni v Osvobodilni fronti bolj trdno in enotno kakor kdaj koli. To je naš odgovor beli gardi in vsem, ki so nas hoteli razdvojiti. Tovariš Miha Rigl-Peter je v nadaljnji diskusiji pokazal na ponoven neuspeh reakcije, da bi razbila enotnost slovenskih in avstrijskih antifašističnih množic. (Dalje na 2. strani.)

Nezaslišan fašistični zločin nad delegati koroških Slovencev v Celovcu

Po koncu zgodovinskega zasedanja pokrajinskega plenuma OF za Slovensko Koroško so se pričeli delegati, polni globokih vtisov, okoli 13 ure v manjših skupinah razhajati.

Največ jih je krenilo proti središču mesta. Skupina okoli 20 delegatov — med njimi precej tovarišic — je stopala prepevaje partizanske pesmi po desni strani Št. Vidске ceste in prišla na 600—700 m oddaljeni most nad Glino. Tedaj je z veliko brzino pridrvel za skupino težak angleški tovorni avto. Kljub temu, da je bila široka cesta v tem trenutku popolnoma prosta, je šofer zavil s sredine ceste in se s polno brzino zalezel v skupino delegatov. V istem trenutku je z naglim manevrom avto zavrl in bliskovito obrnil za 90 stopinj, tako da je v loku podrl vso gručo ljudi. Nato je kljub krikom nesrečnih žrtev in ostalih prisotnih pričel naglo obračati avto, pri tem je svoje žrtve še enkrat pregazil. Navzoči, ki jih avto ni dosegel, so priskočili, da bi ga ustavili. Nek tovariš je poletel k vozu, toda ker bi ga avto pritisnil ob ograjo mostu, ni mogel skočiti h kabini. Šofer pa je medtem že obrnil in z vso naglico pognal v smer, od koder je pridrvel. Avto je vlekel eno izmed žrtev, tovarišico Zudermannovo, za lase že kakih 20 metrov za seboj, nato pa obrnil v prvo stransko ulico in izginil.

Kakor na dlani je, da je bil zločin storjen namenoma in preiščeno. To dokazuje vse okoliščine in potrjujejo vsi očividci. Manever z obratom — izvršen na mostu — in nagel pobeg zločinca, vse to je bilo do podrobnosti že vnaprej pripravljeno. Opravka imamo torej z eno najpoglejših terorističnih akcij nad koroškimi Slovenci — antifašisti.

Čprav so bili avstrijski policisti vse dopolne razpostavljeni krog in krog poslopja, kjer je bilo zasedanje, se ob času zločina ni našel med njimi nihče, ki bi vsaj skušal preprečiti zločincu pobeg. Celo, ko je prišla policija na mesto zločina, ni zaustavila prometa in ni poskrbela, da bi se ohranili važni sledovi zločinskega dejanja, potrebni za ugotovitev poteka dogodka, predvsem sledovi avtomobila, ki dokazujejo, da je bil nalet kamiona na robu popolnoma proste ceste — preiščen zločin.

Prvi avto, ki je pripeljal mimo žrtev, večji angleški jeep, se je ustavil samo za trenutek. Ko so šoferja naprosili, naj bi odpeljal pregažene v bližnjo bolnišnico, je zaloputnil vrata in odhrvel naprej. Načisto je, da je istočasno nekoliko više od mesta zasedanja prav tako pridrvel drug angleški tovorni avto mimo skupine delegatov OF, ki je na pločniku čakala na tramvaj. Šofer v angleški uniformi je odprl vrata avtomobila ter demonstrativno pljunil na prisotne antifašiste.

Ves dan v Celovcu ni bilo mogoče dobiti

telefonske zveze z dopisništvom TANJUG-a na Dunaju ali z uredništvom „Slovenskega vestnika“. Po pričetku oddaje telefonskega sporočila o gnusnem zločinu je centrala takoj, ko je slišala naslov poročila, prekinila zvezo in so bili vsi poskusi, da bi se zveza ponovno vzpostavila, v teku naslednjih 24 ur popolnoma brezuspešni.

V bolnišnici je neki bivši hitlerjevski „Stabsarzt“ odklonil članom Pokrajinskega odbora vsako pojasnilo o stanju žrtev.

Vse to so okoliščine, ki poleg zločina ponovno kažejo, kakšno stanje vlada na Koroškem dve leti po koncu vojne in kakšen odnos imajo avstrijske oblasti do koroških Slovencev.

Med žrtvami strašnega zločina so znani antifašistični borci, aktivisti OF: Kuhar Helena, mati štirih otrok, preganjana, zaprta in mučena od nacistov, pozneje z otroci odšla v partizane, sedaj podpredsednica PO AFŽ; mladinka Mak Marija in Kaki Maks, oba člana širšega POOF-a; Černe Albertina, Mak Pavla, Rulič Marija, Mihael Schüttelkopf, Zitterer Lipej in Zudermann Štefka, katere stanje je posebno resno in visi med življenjem in smrtjo.

Zločinska teroristična akcija nad slovenskimi antifašisti ponovno dokazuje, kakšno je danes stanje na Koroškem. Vodilni krogi, ki so za to stanje odgovorni, ne smatrajo za sovražnike nacistov in vojnih zločincev, ampak koroške Slovence in OF. Fašistični zločin nad delegati OF obtožuje današnje avstrijske oblasti in vodilne politične plasli, da ščitijo korenine nacizma in nadaljujejo v odnosu do koroških Slovencev nacistično politiko besnega sovražstva. Zločin neznanih fašistov obtožuje prav tako britansko vojaško upravo, ker dopušča, da se na Koroškem svobodno giblje množica vojnih zločincev in drugih fašističnih elementov. Dobro je znano, da so pri zavezniških oblasteh fašisti različnih narodnosti, rajhovski Nemci, ustaši, domobranci, celo uslužbeni kot tolmači, šoferji itd. Zaradi tega je tudi mogoče, da se dve leti po koncu vojne na Koroškem še vedno snujejo podtalne fašistične organizacije in izvršujejo teroristične akcije ustaških in drugih fašistov.

POOF je poslal protestne brzojavke Medzavezniški kontrolni komisiji na Dunaj in konferenci zunanjih ministrov, kjer zahteva, da se napravi konec politiki ščitenja fašističnih zločincev in preganjanja koroških Slovencev — antifašistov.

V odgovor fašističnemu nasilju pa se bomo koroški Slovenci še bolj odločno in še bolj uporno strnili okoli OF. Fašistični zločin nam je ponoven dokaz, da je edina rešitev za nas, koroške Slovence, in edino jamstvo naše mirne in srečne bodočnosti priključitev k domovini, k Titovi Jugoslaviji.

Danes stojimo bolj trdno kakor kdaj koli

V diskusiji je tov. dr. Luka Sienčnik poudaril enotnost slovenskega naroda na Koroškem, ki se ni dal premotiti

PREŽIHOV VORANC

Lovro Kuhar, ki se je uveljavil v slovenskem slovstvu z domačim, pristno koroškim imenom Prežihov Voranc, je bil rojen leta 1893 v Kotljah pri Guštanju. Izpod preproste domače strehe ga je kot krepkega kmečkega mladeniča pognalo v svet. V svoji knjigi »Od Kotelj do Belih vod« nam pripoveduje, kako je šel v svet iskat srečo. »Dositmal sem živel doma na bajti, kadar ni bilo dela, sem taberkoval po soseski, ali pa sem očetu pomagal tesačiti po lesovih... Kmalu pa mi je tako življenje postajalo predolgohrbno. Domači kraj se mi je zdel pretesen, domače življenje pa pretrdo in preskopo. Zazelel sem si spremembe in sreče.« Tako je krenil v svet, preromal do bršen del lepe koroške dežele in preživljal v domovini in na tujem pisano življenje, ki ga ni še nihče opisal. Pisatelj sam nam je v posameznih spisih razodel zgolj nekatere dogodke iz svojega življenja. Kakor Maksim Gorkij, je tudi Lovro Kuhar dovršil v življenju, v njegovih trdih bojih »svoje univerze«. Dozorel je v pisatelja in v odločnega bojavnika za novi svet, za pravice delovnega ljudstva.

Že leta 1925. je izdal v Ljubljani svojo prvo knjigo z naslovom »Novele«. Ta knjiga ni vzbudila zadostne pozornosti in Lovro Kuhar je za dalje časa umolknil. Ko se je nekako pred dobrimi desetimi leti pojavilo v ljubljanski napredni, antifašistično usmerjeni reviji »Sodobnost« nekaj novel, ki jih je napisal Prežihov Voranc, so vsi postali pozorni: že dolgo ni bilo v našem slovstvu tako svežega in obnemem z zrelega pripovednega talenta. Prežihov Voranc se je povzpnil na eno prvih mest v slovenski literaturi. O tem je pričeval tudi roman »Požga-

nica«, ki je izšel leta 1939 v Ljubljani in ki ga je lani znova izdal Slovenski knjižni zavod. S tem romanom je dobila slovenska Koroška svoj prvi veliki pripovedni tekst. V njem je Prežihov Voranc obdelal dogodke okrog

Prežihov Voranc

plebiscita in prepričevalno pokazal, kako je nacionalno vprašanje koroških Slovencev združeno s starim šloveskim bojem za socialno pravdo.

Naslednje leto je izdal kar dve knjigi: novele »Samorastniki«, eno najboljših knjig slovenske literature (leta 1946 jih je Prešernova knjižnica izdala v 30.000 izvodih) in vojni roman »Doberdob«. S »Samorastniki« je zopet približal slovenskemu bralcu na-

šega koroškega človeka z njegovo zemljo. V »Doberdobu« je orisal dogodke okrog upora slovenskih vojakov v Judenburgu in prikazal revolucionarni kvas, ki ga je velika ruska revolucija zanesla tudi v slovenske vrste. Tako je v času, ko se je začela druga svetovna vojna, dal Slovencem pomemben vojni roman.

Drugo imperialistično vojno je Prežihov Voranc preživel v ilegalnem delu, v organiziranju osvobodilnega gibanja in nato v nacističnih koncentracijskih taboriščih. Boleden se je vrnil v osvobojeno domovino. Toda njegova krepka natura je prenesla tudi to. Leta 1945 je izročil v tisk svoj drugi veliki koroški roman »Jamnica«, ki je izšel v začetku leta 1946. pri Slovenskem knjižnem zavodu. Ta roman je nastal leta 1941. Poleg tega odličnega dela, ki ga prevajajo v več jezikov, je izdal leta 1946 še dve potopisni knjigi: razen že omenjene knjige »Od Kotelj do Belih vod« še »Borbo na tujih tleh«, zbirko osmih evropskih potopisov, segajočih od Pariza preko Prage in Avstrije v Romunijo in do bolgarske meje. »Borba na tujih tleh«, to so doživljaji pisatelja, ki ga je reakcionarna vlada pregnala iz domovine in ki se na tujih tleh bori za velike cilje, katerih izpolnitev je naposled prinesla Titova Jugoslavija in s tem začela povsem novo poglavje v zgodovini slovenskega naroda.

Prežihov Voranc, največji slovenski pripovednik, kar jih je dala Koroška, je danes poslanec zveznega parlamenta, kjer zastopa slovensko Koroško, kot pisatelj pa nadaljuje z opisovanjem bitja in žitja njenega ljudstva.

Slovenska Koroška se lahko po pravici ponaša s svojim rojakom.

Velike pravice sovjetskega državljana

(K spremembam in dopolnitvam sovjetske ustave)

Na nedavno zaključnem zasedanju Vrhovnega sovjeta ZSSR je bila sprejeta vrsta sprememb in dopolnitev sovjetske države od dne, ko je bila sprejeta Stalinska ustava, ki je z zakonom potrdila zmago socializma v sovjetski deželi.

V minulih letih je sovjetska država rasla, se razvijala in se obogatila z novimi skušnjami. Ko je bila sprejeta sedanja ustava, je združevala Sovjetska zveza enajst zveznih republik. Danes je, kakor znano, šestnajst zveznih republik. Leta 1944. je bila zveznim republikam priznana pravica, da navežejo neposredne odnose s tujimi državami, da sklepajo z njimi pogodbe in izmenjujejo diplomatske pred-

stavnike, pa tudi pravica, da vzdržujejo lastne vojaške formacije. Takšno razširjenje suverenih pravic zveznih republik je bilo mogoče zaradi njihovega političnega, gospodarskega in kulturnega dviga, kakor tudi zato, ker se je bila nadalje okrepljena sovjetska zvezna država kot celota.

Ta razvoj je morala upoštevati seveda tudi ustava ZSSR.

Druga važna državna reforma je bilo preimenovanje sveta ljudskih komisarjev v ministerski svet, kakor je to sklenil sedanjí Vrhovni sovjet na prvem zasedanju. Ta sprememba naziva, ki je odstranila pečat začasnosti starega imena in bila izraz ustalitve sovjetskega državnega življenja, do

katere je prišlo predvsem na temelju ustave iz leta 1936, je zdaj tudi ustavno potrjena.

Med velikimi demokratičnimi pravicami in svoboščinami, ki jih zagotavlja Stalinska ustava, je na častnem mestu pravica do dela, to se pravi jamstvo, da vsak državljan delo dobi in da prejme zanj tudi odgovarjajoče plačilo. To pravico jamči nenehno naraščanje proizvodnih sil sovjetske družbe, izključitev možnosti gospodarskih kriz in popolna odstranitev brezposelnosti. Hkrati nudi sovjetska ustava slehernemu delovnemu človeku tudi jamstvo in pravico do oddiha v obliki plačanega dopusta.

je z bučnim šumom spremljal vso cesto, se je pogreznil v globoko korito.

Ko so prišli v trg, je bilo vse na nogah. Največ prostovoljcev za hajko je bilo iz trga. Njihove žene in otroci so se zdaj v strahu zgrinjali okrog kolone. Boj v gori je odmeval do trga in vse se je balo, kaj bo. Nekateri so pričakovali, da bodo videli uklenjene partizane, ki jih v tem kraju še nihče ni videl, namesto tega pa je bilo pet vozov mrličev in ranjencev pred njimi. Prebivalci niso mogli zakriti tihega zadovoljstva, da so ubiti in ranjeni le Nemci in žene so kakor blazne objemale svoje možje kar pred očmi nemških vojakov. Ko je naval prvih čustev prešel, so se ljudje šele streznili in tedaj jih je prvi hip postalo sram, nato pa skoraj strah, da so se hoteli takoj razkropiti. Toda tega niso smeli, ker je okupator hotel ta prvi pohod proti gori izkoristiti za propagando. Domačini, ki so se pohoda udeležili, niso smeli na svoje domove, ampak so morali biti zraven do kraja vseh ceremonij.

Komandanta in vse nemške vojake so položili na mrtvaški oder v občin-

Ustava iz leta 1936. je predvidevala skorajšnji splošni prehod k sedemurnemu delavniku. Sedaj pa je vojna, ki je pomenila življenjsko nevarnost za državo, povzročila potrebo, da se uvede osemurni delavnik. Glede na to, da je še danes nujno dovršiti ogromna obnovitvena dela in je treba celiti vojne rane, je prejel odgovarjajoči člen sovjetske ustave tole obliko:

Državljeni Sovjetske zveze imajo pravico do oddiha.

To pravico zagotavlja uvedba osemurnega delovnika za delavce in nameščence, z zmanjšanjem delovnika na sedem, oziroma šest ur za nekatere poklice, ki se morajo opravljati v težkih delovnih pogojih, ter z zmanjšanjem delovnika na štiri ure pri posebno težavnih delovnih pogojih; to pravico zagotavlja letni plačan dopust za delavce in nameščence ter široka mreža sanatorijev, domov oddiha in klubov, ki so na razpolago delavcem.

Člen ustave, ki govori o pravicah žene, je nekoliko razširjen. Ta člen ugotavlja, da je žena v ZSSR na vseh področjih gospodarskega, kulturnega, družabnega in političnega življenja možu popolnoma enakopravna. Da te pravice tudi lahko uživa, ji jamči to, ker je postavljena v isto vrsto z možem, kar zadeva pravico do dela, plačila, oddiha, socialnega zavarovanja in izobrazbe. Dalje štiti država koristi matere in otroka s tem, da nudi ženi plačan dopust med nosečnostjo ter izgrajuje obširno mrežo porodnišnic, otroških jasli in vrtcev.

Novo besedilo tega člena je razširjeno z dostavkom o državni materialni pomoči. Ta se daje samostojnim materam in staršem s številnimi otroki.

Na temelju sovjetske ustave iz leta 1936. je v Sovjetski zvezi uveljavljena splošna, enaka in neposredna volivna pravica. Vsi državljani ZSSR ne glede na njihovo rasno pripadnost, narodnost, vero, izobrazbo, bivališče, socialno poreklo, premoženjsko stanje in bivši poklic imajo enako volivno pravico. Aktivna volivna pravica velja od dopolnjenega 18. leta, dočim velja pasivna volivna pravica, glede na resne naloge, ki jih ima poslanec, od 23. leta starosti.

To so najvažnejše spremembe in dopolnitve ustave ZSSR, ki združujejo izkušnje preteklega desetletja. Hkrati so najboljši dokaz za nespremenljivi duh in notranjo ustaljenost Stalinske ustave.

Izdajatelj, lastnik, odgovorni urednik lista dr. Matko Scharwitzl, Wien XVI, Ottakringerstrasse 83. — Glavni urednik: dr. Franc Zwitter. — Uredništvo in uprava: Wien IV, Waaggasse 6/II. Telefon B 29-9-20. — Podružnica uprave: Celovec (Klagenfurt), Völkermärkerstrasse 21/I. — Tiska: „Globus“ Zeitungs-Druck- und Verlagsanstalt G. m. b. H., Wien I, Fleischmarkt 3—5.

PREŽIHOV VORANC

Naložili so pet vozov; na prvi voz so naložili komandanta in ga prekrili z zelenjem, na dva voza so naložili mrličje, na zadnja dva pa ranjence. Ljudje so gledali to čudno procesijo in se umikali za hiše. Nemci so se zopet znašli in postali oholi.

»Banditov ne bo več nazaj, smo jim dali vetra,« so se hvalili po cesti.

Ko so peljali vozovi skozi vas Podgoro, so vpili nad prebivalci:

»Odkrijte se, lopovi, odkrijte se! Kmetje so se odkrivali dolgih obrazov, ženske so se križale za ogli.

Sredi vasi je gledal spreved postaren kmet. Ko se je bližal voz s komandantom, je nemški vojak zavpil nad njim:

»Joči se! Ali se boš jokal, hudič?«

Ker kmet ni vedel, zakaj naj joka, je vojak priskočil k njemu in ga udaril v obraz, da je omahnil. Ko se je mož spet dvignil, so njegove oči postale rdeče in ko je odšel za hišo, je jokal kakor otrok.

Cesta do trga je bila zdaj veliko daljša, kakor pa zjutraj. Bila je spomlad in sonce je pripekalo že s poletno vročino. Zemlja je bila razkošna. Sadje je komaj odcvetelo in zelenje je v kitah viselo nad cesto. Ljudje pa so šli po cesti, ko da bi vstopali v zimo, z mrzlimi srci in mrtvimi dušami, kakor gluhi in slepi. Kolona ni bila podobna ne zmagovalcem ne premaganecem, ampak beguncem. Potok, ki

ski hiši sredi trga. Po dolgem prerokanju so položili zraven še drvarja, ki je izdal partizane. Navdušena trška dekleta so prinesla toliko zelenja in rož, da so se odri šibili. Vse so zagrnilo z zastavami kljukastega križa. Potem so postavili stražo in šele nato so izpustili domače udeležnike hajke domov. Cigaret in salam ni bilo od nikoder.

Domači hajkači so se tiho porazgubili po domovih. Sojenkov, Rojenkov in Vojenkov so odšli domov tihi kakor grob in vsi pokropani. Ljudje, ki so jih srečavali, jih niso ogovarjali in so šli dalje, ko da bi se jih bali.

Ko je Vojenkov prišel domov, ga je mati sklenila v roke in se zjokala na sinovih prsih. Hotela je nekaj govoriti, toda beseda ji ni mogla iz ust, zato je sina le gledala z vprašujočimi očmi. Sin se je materi izvil iz objema in zbežal v samoto, zakaj v teh očeh je bral eno samo vprašanje:

»Sin, ali si kaj huđega napravil...?«

Kako rad bi bil sin zakričal:

»Mati, nisem!«

Toda krik mu je zastal v grlu.

(Dalje)